

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Jindra Čížinská, Anna Pánková, Vojtěch Hanuš, Ema Dvořáková, Anežka Víchová ze ZŠ Nové Město pod Smrkem, pod vedením Mgr. Kláry Chaloupecké

„Já to řeknu trošku drsně. Urví, co můžeš.“

To je motto herce, dramaturga, režiséra a také milujícího manžela a otce Pavla Šmidrkala. Narodil se roku 1946 a vyrůstal v Kostelci nad Černými Lesy. Divadlo ho zajímalo už od dětství.

„A ségra byla nucena ty moje pokus hokusy pozorovat, to jsem měl ještě rozdělený na první a druhou řadu, první řada byla jako vstupenka půlka jednoho ořechu a ta druhá už byl jenom lískový oříšek, takže ségra pochopitelně z praktických důvodů seděla v takzvaný druhý řadě.“

Po základní škole si vybral střední chemickou školu v Praze, rodina se mezitím přestěhovala do Nového Města pod Smrkem. Na vojně byl v Terezíně, kde stavěl pro armádu mosty. Poté byl převelen do Ralska, kde například strážil objekt se samopalem. Bez nábojů. Byl tu i v srpnu 1968.

„Všude se obracely cedule a směrovky nebo se to zamalovávalo, takže Rusové, který měli sice mapy, ale bylo jim to houby platný a neznalí poměrů, tak občas bloudili, tak mi tam zajeli, do toho máho objektu, který jsem tam měl, jako, jako služba na bráně. Ted' proti vám jede tank a takhle udělá lauf kulometu. Trefí? Netrefí?“

Na chování okupantů má i jinou vzpomínku.

„Tam se jim dostala do kolony dodávka česká, se zeleninou...a ty vojáci z toho auta, které bylo za tímhle tím zelinářským autem, vyskákali, a to auto mu doslova obrali, protože neměli co jíst, tak jim tam sežrali všecku tu zeleninu.“

Po vojně se přistěhoval do Nového Města, začal pracovat jako mistr v Textilaně a vrátil se zpět k divadlu. Tam potkal svou budoucí ženu Věru. Roku 1972 se vzali a o dva roky později se jim narodil syn. Společně postavili dům, ve kterém Pavel žije dodnes. Oba se nadále věnovali divadlu. Ale do jejich života zasáhlo neštěstí.

“Že mi v roce 97 umřela žena, to byla pěkná bomba.... To sháníte neshánitelný, srovnáváte nesrovnatelný, prostě je to někde jinde.“

V domě manželů Šmidrkalových přetrvává přítomnost paní Věry.

„Mám tam hodiny, starý bicí, který přestaly jít asi deset minut po tom, co mi moje žena v půl desátý umřela, večír, ve čtvrtek. A ony se nám tam v pravidelnejch intervalech téměř na shodnou dobu, kdy žena umřela, samy otevřou, nepochopím.“

Po odchodu do důchodu získal dva vysokoškolské tituly a dál žil divadelní prací s dětmi i dospělými. Cesta Pavla Šmidrkala po jevištních prknech stále nekončí. Se svým stálým optimismem se snaží obnovit divadelní spolek v našem městě.